



Parkoviště McKinleyovy střední, pondělí časně ráno

Parkoviště McKinleyovy střední školy bylo skoro prázdné. Dokonce i na místech pro učitelský sbor bylo zatím jen pár aut mladých a přehorlivých kantorů, kteří ještě nedošli do fáze vyhoření. Přes noc pokryl město sníh a zdálo se, že jediným zvukem v celé ohijské Limě bylo skřípání a rachocení obrovského žlutého sněhového pluhu, který jezdil po parkovišti a na špinavé závěje nahrnoval další a další hromady sněhu. Bylo ukrutně mrazivé únorové ráno a osamělý pluh, který řídil školník Bob v tlusté, špinavě hnědé kombinéze a s oranžovými rukavicemi, vypadal jako obr mezi trpaslíky, jako to jediné, co se v ledovém vzduchu dokáže pohnout. Na telefonních drátech sedělo pár promrzlých ptáků a nejspíš litovali, že se nepřestěhovali do teplejších krajů.

„To je naprosto zoufalé,“ řekl Kurt Hummel, když zajížděl s otcovým autem na právě odhrábnuté parkovací místo. „Nikdo jiný není vzhůru. A nevymývací kondicionér na vlasy mi přes noc nejspíš nezabral.“

Mercedes Jonesová se podívala do zrcátka na dveřích u spolujezdce a zívla. V ruce měla maličkou zelenou krabičku s očními stíny a po víčkách si jezdila miniaturním štětečkem jako pro panenky, který za sebou nechával bleděmodrou stopu. Když na ni Kurt zatroubil z příjezdové cesty u jejího domu, nebyla ještě namalovaná a den bez make-upu by nestál za nic. Pondělí zvlášť. „Já to nechápu. Proč nás pan Schu volá do školy před vyučováním?“

„Možná zjistil, že mučení je nejlepší metoda, jak zabránit studentům v sílící samolibosti.“ Kurt zatáhl ruční brzdu, ale motor nevypnul. Dlaně v rukavicích z hladké černé kůže přiložil k výdechům, jimiž do auta vanul teplý vzduch. Přesto měl Kurt studenou ohijskou zimu rád, hlavně proto, že jeho zimní šatník byl naprosto famózní, ovšem dlouhý kabát značky Alexander McQueen plnil spíš estetickou než oteplovací funkci.

„Podívej!“ Mercedes ukázala na vlajkový stožár. Na jeho vrcholu obvykle vlála americká vlajka, pokud jej zlomyslní sportovci nepoužili k vytvoření nechvalně proslulého „vlastence“, tedy k zavěšení nějakého nešťastníka z nižšího ročníku za spodňáry. Ale teď, na počest multikulturního týdne McKinleyovy střední, viselo pod americkou také několik cizích vlajek.

„Není to kanadská? Podle mě je zvláštní oslavovat zrovna tuhle kulturu, vždyť jsou stejní jako my, ne?“

„Ano, až na to, že si víc než my oblíbili socialismus a hokej.“ Kurt se zasní, když si představil statné chlapce s hranatými bradami a zlomenými nosy, kteří se prohánějí po ledě a navzájem se narážejí na plastové mantinely toho.... Jak se tomu říká? Hokejistě? Hříště? Ne, kluziště. „Doufám, že v jídelně se dnes nebude oslavovat kuchyně našich drahých sousedů.“

„A co by nám dali? Kanadskou slaninu?“ Mercedes pokrčila nos. Součástí multikulturního týdne byla také každý den jídla různých kultur. Stále nemohla zapomenout na první ročník, kdy při polynéském dnu dostali prase na rožni s pomerančem v tlamě. Mercedes se z toho zážitku ještě nevzpamatovala a představa slaniny, dokonce i vepřového masa nebo šunky, jí způsobovala dávení.

„Bůh nám pomáhej.“ Kurt se pokřížoval, ale protože nebyl katolík, zpackal to. „Řeknu ti, pan Hausler bude mít záchvat, až uvidí, že se americká vlajka musí o to vznešené místo dělit.“ Plešatý učitel občanské výchovy sloužil u námořní pěchoty. Při Příkladu věrnosti vždycky chodil mezi lavicemi a sledoval, jestli všichni studenti při jeho první hodině v týdnu odříkávají text, nahlas a nevynechají ani slovo.

Mercedes se rozhlédla po parkovišti. Hledala další známky života. V rohu parkoviště pro učitele stálo omlácené auto pana Schuestera (s tlumičem výfuku visícím u země). Bylo trochu poprášené sněhem, pan Schuester tu už asi chvíli byl. „Řekni mi, ale vážně – nemáš strach, že se vážně stala nějaká nepříjemnost?“

Včera večer dostali všichni členové Glee klubu od pana Schuestera esemesku. Žádal je, aby přišli do školy dřív na nalé-

havou schůzku. Byl to neobvyklý krok a Kurt a Mercedes okamžitě začali esemeskami diskutovat o možných katastrofách, které jako jediné mohly způsobit to mimořádné ranní shromáždění.

„V jedné větě jsi dvakrát řekla *vážně*.“ Kurtovy modré oči znovu prozkoumávaly displej s esemeskou a hledaly v ní nějakou náповědu. Pak Schuester obvykle nebyval záhadný, ale Kurt měl rád překvapení. „Vážně.“

„Opravovat někomu gramatiku je utíkání od tématu.“ Mercedes vyplázla na Kurta jazyk a utáhla si kolem krku řvavě růžovou pletenou šálu. Okénka auta se už zamlžila, a tak si na skle vedle sebe otřela kulatý průzor. Ušklíbala se, když na parkoviště vjelo modré auto a sjeté gumy mu na zledovatělé cestě klouzaly. „Je tady Finn,“ oznámila, když v autě rozeznala Finnovu přerostlou postavu. Hlavou se skoro dotýkal střechy. Mercedes otevřela dveře a dovnitř zavál ledový vzduch. „Zjistíme, co si o tom myslí.“

„Finn ale není znám zrovna brilantními teoriemi,“ řekl Kurt laskavě, vzal koženou brašnu a hodil si ji přes rameno. *Finn je znám něčím úplně jiným*, pomyslel si Kurt. *Je to hvězdný quarterback, hvězdný útočník basketbalového týmu, král maturitního plesu. Je znám svými ostře řezanými lícními kostmi. A tím, jak se mu do očí hrnou slzy, když zpívá „Faithfully“.*

Když Kurt v kotníčkových botách opatrně našlapoval po šedavých zmrazcích, které za sebou nechal pluh, zajel vedle jeho auta povědomý červený minivan. Mercedes mávla růžovým palčákem na Tinu Cohen-Changovou. „Ahoj!“ zaječela Mercedes,

když Tina vystoupila z auta v doma pletené čepici s klapkami přetaženými přes uši.

Kurt se nutil jít pomalu, tak, aby došel k Finnovu autu právě ve chvíli, kdy z něj Finn vystoupí, ale Finn si ještě hrál s rádiem a Kurt musel po boku Mercedes auto minout. Vzduchem svištěl ledový vítr.

„Takhle ráno mi nepřipadáš moc svěží a křepká,“ řekl Kurt Tině a přitom mrknul přes rameno, protože uslyšel bouchnutí dveří Finnova auta. Skvěle načasováno.

Tina ospale zamrkala a na rameni si nadhodila šedozeleň batůžek s nášivkami se jmény kapel a různými čmáranicemi. I když vypadala nevyspale, stihla si nalíčit víčka jasně růžovými stíny a taky namalovat tlusté tmavomodré linky. „Dělala jsem dlouho ten kostým čínskému draku.“ Tina byla členkou malé, ale činorodé unie asijských studentů a přihlásila se, že opraví prastarý kostým draka, který nedávno na počest multikulturního týdne vyhrabali ve skladišti. Kostým z papírmaše se od posledního použití už skoro rozpadl, a tak Tina musela pečlivě rekonstruovat poničené části. Prsty měla ještě zapatlané od lepidla.

„Proč myslíte, že tu jsme?“ ozval se za nimi Finnův hluboký hlas. V bundičce školního sportovního klubu nevypadal zrovna jako ten, kdo by chtěl být přistižen v rozhovoru s členy Glee, ale letos se hodně změnil. Vždycky si myslel, že ví, co od života chce – hodně se snažit a získat sportovní stipendium na dobré škole, hrát fotbal, dokud se mu nerozpadnou kolena, a nakonec si najít slušnou práci, třeba i něco nudného, ale dobře place-

ného. Nebylo to nic moc, říkal si, ale jen obtížně si představoval něco zajímavějšího. S jistotou věděl jenom jedno: musí vypadnout z Limy.

Děň v Glee ho ale trochu zaskočilo a on objevil jinou možnost. Nikdy ho nenapadlo, že by mohl do sboru vstoupit. Myslel si – jako většina lidí – že je to jen banda zoufalců. Ale nakonec ho to tam začalo bavit. Když sbor vyhrál okresní kolo, myslel si, že se mu radostí rozskočí srdce. Vzpomněl si na loňské jaro, kdy se mu povedl nádherný homerun proti Maryvaleské střední. Byl to vrchol jeho sportovní kariéry, ale necítil se přitom tak dobře, jako když porota předávala Glee klubu McKinleyovy střední obrovskou zlatou trofej.

„Už jsme to probírali, ale ani jsme se nedohodli, jestli se dozvíme dobré, nebo špatné zprávy.“ Kurt mrkl na Finna, na jehož pohledné tváři byly vidět starosti. Finn byl takový ten horkokrevný sportovní typ, co ani v třeskuté zimě nikdy nenosil rukavice, natož šálu. Kurt to obdivoval, ale přitom využíval každou příležitost, aby si tyto části oděvu opatřil.

„Myslíte, že to bude něco příjemného?“ Finn se rozzářil, když stoupali po čerstvě posolených schodech k hlavnímu vchodu do školy. Finn měl tváře zrůžovělé mrazem a v jeho nedávno vysprchovaných krátkých vlasech mrzly rampouchy. „Já mám strach, že nám zase řekne, že přestane učit a půjde dělat účetního.“ Jednu chvíli na podzim totiž pan Schuester uvažoval, že ze školy odejde, aby víc vydělával, protože jeho žena byla těhotná. Ale pak to neudělal, a to bylo dobře, Glee klub ho opravdu potřeboval. A jeho žena navíc těhotenství jen předstírala.